Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL.CV. № 33 THURSDAY, FEBRUARY 19 1998 PARSIPPANY and NEW YORK CENTS 75 -ЦЕНТІВ ПАРСИППАНІ І НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 19-го ЛЮТОГО 1998 р. Ч. 33 РІК CV

Україна обмежила імпорт вживаних чужоземних авт

Київ. — 16-го лютого Україна заборонила імпорт вживаних чужоземних автомобілів, яким понад п'ять років, повідомили засоби масової інформації. Крок цей має прискорити підписання контракту між Запорізьким автозаводом і південнокорейською фірмою „Даеву", яка пообіцяла вкласти 1.3 блн. дол. у спільне виробництво автомобілів.

В урядовому повідомленні сказано, що на авта, яким понад п'ять років, встановлюється мінімальне мито у сумі 5,000 дол.

Саме цього домагалася південнокорейська фірма перед тим, як остаточно підписати угоду, за якою на Запорізький автозавод має надійти впродовж наступних семи років 1.3 блн. дол. інвестицій.

Проти мита, розрахованого на задоволення „Даеву", виступає Європейський союз, який стверджує, що крок цей перешкодить Україні у вступі до Світової організації торгівлі. Однак за-кон про запровадження мита вказує на переваги: південно-корейські інвестиції уможливлять виробництво 250,000-300,000 авт щороку на загальну суму 2.2 блн. дол. В результаті цього створиться 20,000 нових місць праці.

Багато громадян України, які не можуть собі дозволити на нові авта, їдуть до сусідніх країн і купують там вживані автомобілі. На кордоні вони платять мито у сумі 1,000-3,000 дол. Українські урядовці раніше зазначали, що підвищення мита означатиме зниження надходжень до державного бюджету.

За перші дев'ять місяців минулого року із Західної Европи в Україну надійшло 220,000 вживаних авт. В урядовому повідомленні сказано, що нові правила захистять українських громадян від старих і небезпечних авт та зменшать забруднення довкілля.

Л. Кучма вручив нагороди підприємцям

Київ (УНІАР). — Президент України Леонід Кучма вручив високі державні нагороди керівникам кращих підприємств різних форм власности.

"Прискорення розвитку малого та середнього підприємництва, підвищення його ролі й значення в економіці — сьогодні ключовий, поряд із грошовою приватизацією, чинник реформування економіки", — наголосив Президент під час церемонії вручення нагород.

За словами Президента, динаміка розвитку підприємництва, однак, у нинішній стан є незадовільним. Щоб досягнути бажаного прогресу в цій важливій сфері, належить розв'язати багато проблем, і насамперед відійти від надмірної зарегульованости підприємницької діяльности. Покищо в країні спостерігається парадоксальна ситуація, коли регулювання суперечить своєму призначенню, спричиняє гальмування

(Закінчення на стор. 4)

Злочинці леґалізуються через партії

Київ. — Президент Леонід Кучма заявив, що кримінальні групи в Україні, поводячись все зухваліше, намагають леґалізувати себе через політичні партії, повідомила 16-го лютого УНІАР.

„Цілі регіони віддано на відкуп злочинним угрупованням, які ділять між собою зони впливу і контролі, ділять ласі шматки власности, тероризують населення і, не зустрічаючи належного опору та протидії, поводять себе дедалі зухваліше, демонструють свою безкарність", — сказав Президент, виступаючи на засіданні Координаційного комітету для боротьби з корупцією і організованою злочинністю.

Л. Кучма навів дані, згідно з якими на обліку в органах внутрішніх справ нині перебуває близько 2,500 озброєних злочинних формувань. „Кримінал вривається до леґалізації через партії, і ми стоїмо перед загрозою перетворення деяких партій на політизовані кримінальні угруповання, які відводять ошуканому електоратові, спантеличеним людям ролю масових статистів", — заявив Л. Кучма.

ЗСА посилюють боротьбу з наркотиками

Вашінґтон. — З'єднані Стейти Америки у скорому часі застосують комплексну програму заходів, які дозволять припинити ввезення в країну наркотиків і принаймні удвічі зменшити споживання цієї небезпечної отрути американцями. Ціль має бути досягнута протягом наступного десятиріччя.

Автором проєкту є директор Управління національної політики в ділянці контролі за наркотиками генерал Баррі МекКаффрі. Його плян має назву „Національна стратегія в галузі контролі за наркотиками на 1998 рік" і визначає конкретні завдання перед різними державними установами. Найважливішу ролю відіграватиме Управління боротьби з розповсюдженням наркотиків, Митна служба, прибережна сторожа і Прикордонна варта. У боротьбі з контрабандистами буде застосовано найновішу техніку.

Газета „Лос Анджелес Таймс", яка першою повідомила про цей проєкт, підкреслює, що ЗСА вже тепер домоглися поважних успіхів у боротьбі з контрабандою наркотиків і наркоманією. Якщо у 1979 році в країні налічувалося 25 мільйонів осіб, які вже не могли обійтися без щоденного вживання наркотиків, то в 1966 році їх кількість зменшилася до 13 мільйонів осіб. Однак у Вашінґтоні вважають ці досягнення недостатніми.

Разом з тим газета подає опінію експертів, які вважають, що цей добрий проєкт мусить мати відповідну фінансову базу, інакше користи з нього буде небагато.

Президент виясннює ціль можливого удару на Ірак

Вашінґтон. — У вівторок, 17-го лютого, президент Билл Клінтон звинуватив іракського вождя Саддама Гуссейна в брехні та шахрайстві для того, щоб уникнути, або й зовсім припинити, міжнародну контролю його хімічно-біологічного збройного арсеналу. У той самий час, він попередив, що готовий кожної хвилини дати наказ повітряного збройного удару на Ірак,щоб „серйозно зменшити" загрози іракських регіональних амбіцій.

Промовляючи у Пентагоні, куди він прибув з метою точного обміркування з готовістю американських збройних сил, Б. Клінтон підкреслив, що „сила ніколи не може бути першим засобом у вирішенні конфлікту, але деколи це єдина відповідь". Президентська 23-хвилинна промова була також спрямована на загальну громадськість країни, щоб таким способом здобути її підтримку для можливого попереднього згаданого кроку проти Іраку, тому її одночасно передавано по радіо та телевізії в цілій країні. Крім того, Президент у своїй промові кілька разів зазначував, що все ж таки має надію на дипломатичне полагодження цієї кризи, якщо С. Гуссейн погодиться на необмежану перевірку міжнародними експертами хемічної та біологічної зброї. Одначе президент Клінтон з притиском заявив, що коли це не станеться то „він, С. Гуссейн, і тільки він сам буде відповідати за наслідки".

(Закінчення на стор. 4)

До ЗСА приїхав Театр ім. Л. Курбаса

Ню Йорк (О. К.). — До ЗСА приїхав 14-го лютого Театр ім. Леся Курбаса зі Львова на гостинні виступи та показові лекції в американських університетах.

Цього року театр відзначає своє 10-річчя і тому в його програмі є включена перша вистава театру „Маруся Чурай" за повістю Ліни Костенко.

Вистава „Маруся Чурай" запланована на неділю 22-го лютого, на год. 3-тю по полудні в Українському Інституті Америки в Ню Йорку, 2 схід 79-та вул.

1-го березня Театр ім. Л. Курбаса запрошує українську громаду на урочистий вечір, присвячений 30-річчю першої постанови „Камінного господаря" Лесі Українки в ЗСА. На вечорі, що відбудеться о год. 3-ій по полудні в Культурному центрі в Мейплвуді, Н. Дж., актори Театру ім. Л. Курбаса привітають учасників першої постановки „Камінного господаря". Відбудеться святочне вручення нагороди Спілки Театральних Діячів України „Наш родовід", а Театр ім. Курбаса покаже своє виконання „Камінного господаря", яке актори підготовили спеціяльно для того вечора, бо прем'єра плянується в Україні щойно через пів року.

Театр ім. Л. Курбаса плянує також показ „Благородного Еродія" Г. Сковороди з початком березня в різних містах ЗСА, а у Філядельфії 7-го березня Театр покаже „Марусю Чурай". Театр ім. Л. Курбаса плянує також переведення майстерень та лекцій про український театр у Єльському, Пенсильванійському та Велслі університетах, як також вечорі поезії.

Рахункова палата звітувала

Київ (УНІАР). — На ранньому пленарному засіданні Верховна Рада України заслухала звіт про працю Рахункової палати у 1997 році. Доповідали: Голова Рахункової палати, народний депутат Валентин Симоненко (позафракційний) та виконуючий обов'язки голови Комітету ВР з питань бюджету Володимир Пустовойтовський (фракція "Комуністи України"). Депутати зазвичай отримали звіт Рахункової палати.

Промовці зазначили, що діяльність Рахункової палати здійснюється згідно з законом, за винятком положень, вилучених рішенням Конституційного суду з 23-го грудня 1997 року. Найсуттєвішим з вилучених положень є визнання нечинним статусу Рахункової палати як органу ВР України, що здійснює парламентарну вищу державну фінансову економічну контролю та скасування функцій контролі за виконанням законів і постанов, у тому числі з фінансових і економічних питань. Фактично перервано контролю за виконанням Державного бюджету в цілому, як за цілісним єдиним процесом.

Характерною особливістю діяльности Рахункової палати протягом звітного періоду була її одночасна праця в трьох головних напрямках: 1. здійснення уповноважень Рахункової палати України, визначених законами з 23-го грудня 1997 року, випрацювання методологічної, методичної та інформаційної бази; 2. вирішення питань кадрів і формування Рахункової палати; 3. виконання організаційно-фінансових питань при становленні Рахункової палати.

Про напрями діяльности Рахункової палати на 1998 рік у заключних положеннях звіту сказано, що "1998 рік має стати роком переходу до системної праці, до більш поглибленого виконання Рахункової палатою покладених на неї функцій".

Крім того, Рахункова палата має намір здійснювати такі додаткові функції: постійне слідкування за виконанням Державного бюджету України; контроля над дотриманням норм бюджетного процесу, встановлення причин відхилення від нього; контроля за ефективним виконанням і своєчасним поверненням суб'єктами господарської діяльности кредитів, отриманих з бюджету або під гарантію Уряду України.

В Україні
(З інформацій УНІАР)

ФОНД ПІДТРИМКИ ПІДПРИЄМНИЦТВА

КИЇВ. — Голова Державного комітету з питань підтримки підприємництва Юрій Єханурів звернувся до присутніх з проханням "допомогти розкрутити Український фонд підтримки підприємництва". У перерві між засіданнями Юрій Єханурів сказав журналістам, що наступного тижня у Житомирі відбудеться дводенна конференція з проблем підприємництва. У березні плянується проведення міжнародної конференції. На думку Єханурова, необхідні закони про підтримку підприємництва та про державного уповноваженого з питань підприємництва в регіонах.

МІЖ УКРАЇНОЮ І ПОЛЬЩЕЮ ВІДНОВИТЬСЯ ВІЗОВИЙ РЕЖИМ

КИЇВ. — У міністерстві Закордонних Справ України повідомили, що в Брюсселі Комісія Европейського союзу поставила перед урядом Польщі перелік умов, які їй необхідно виконати для вступу в Европейський союз. Серед іншого, вимагається посилити системи прикордонної контролі та запровадити візовий режим для Білорусі та України. Сьогодні, як відомо, українські та польські громадяни мають змогу вільно перетинати кордон.

НА ВИБОРИ ПРИБУДУТЬ ЗАКОРДОННІ СПОСТЕРІГАЧІ

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма підписав розпорядження про забезпечення перебування в Україні офіційних спостерігачів від чужоземних держав і міжнародних організацій на виборах 1998 року. Таким чином голова держави підтримав пропозицію Центральної виборчої комісії і створив робочу групу, яка має здійснити відповідні підготовчі заходи. Групу очолив Володимир Іващенко, заступник міністра Кабінету Міністрів.

ЗАМАХ НА ЖУРНАЛІСТА

ЛУЦЬК. — Здійснено спробу замаху на життя заступника головного редактора газети "Волинь" Богдана Гринчука, який є членом проводу Рівенської крайової організації Руху. Невідомі намагалися підпалити будинок, у якому мешкає журналіст зі своєю родиною. Злочинці заздалегідь пошкодили телефонічну мережу в околиці, а потім вкинули у вікна дві пляшки з вогнепальною рідиною.

ДЕНЬ УРЯДУ

КИЇВ. — Під час Дня Уряду в парламенті Верховна Рада України схвалила постанову, проєкт якої вніс народний депутат, виконуючий обов'язки голови Комітету ВР України з питань бюджету Володимир Пустовойтовський (фракція "Комуністи України"). Постановою працю Кабінету Міністрів України визнано незадовільною. Урядові доручено спільно з Рахунковою палатою встановити постійну контролю за наданням пріоритетности у фінансуванні з Державного бюджету України видатків на виплату заробітної платні, грошового забезпечення, пенсій, стипендій та використання цих грошей за цільовим призначенням, і до 1-го травня 1998 року звітувати ВР України. Кабінет Міністрів має випрацювати та подати на затвердження у Верховній Раді проєкт державної програми повернення знецінених заощаджень громадян згідно із законом України в цій справі. За постановою проголосувало 226 депутатів, проти — 25, утрималося — 8, не голосували — 44 парламентаристи.

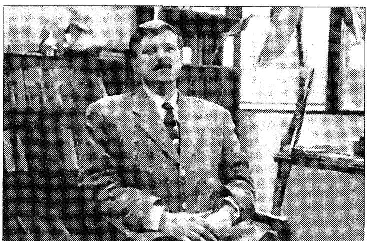
СИТУАЦІЯ В ЯЛТІ СТАБІЛІЗУЄТЬСЯ

СИМФЕРОПІЛЬ, Крим. — "Ситуація в Автономній Республіці Крим і в самій Ялті починає стабілізуватися", — констатував міністер внутрішніх справ України Юрій Кравченко після зустрічі з керівництвом Криму в Симферополі. Ознайомившись з ходом розслідування в справі замаху на життя Олександра Сафонцева, Ю. Кравченко повідомив, що в ході розслідування затримано угруповання, що мало в обігу зброю та вибухові речовини. Розслідування триває. Міністер вважає, що указ Президента України в Ялті працює ефективно, про що свідчить масова підтримка з боку мешканців Ялти. У Раді Міністрів Автономної Республіки Крим за участю представника Президента України Василя Кисельова Ю. Кравченко зустрівся з головою Ради міністрів Автономії Анатолієм Франчуком. Учасники зустрічі засудили спроби деяких кримських та ялтинських чиновників підпорядкувати міліцію місцевій владі.

Так тримати, полковнику!

Парсиппані, Н.Дж. (В. Романюк). — На запрошення Братства кол. вояків I УД УНА, в Канаді та ЗСА перебував з візитою депутат Верховної Ради України, голова Спілки Офіцерів України полковник Вячеслав Білоус. Перед поверненням на батьківщину В. Білоус зустрівся з нами в редакції "Свободи". Насамперед, ми поцікавилися метою приїзду гостя за океан.

— Моя місія в Канаду й Америку полягала, передусім, у тому, щоб знайти шляхи поліпшення умов проживання українських військовиків, 65 тисяч яких сьогодні не мають мешкань. Ми шукаємо контактів з фірмами, державними і приватними організаціями, які погодилися б нам допомогти у кредитуванні будівництва житла для військовиків в Україні, на взаємно вигідних умовах. Своїм завданням вважаю зрушити, нарешті, з місця вирішення цієї великої проблеми, щоб військовики бачили: щось таки почало робитися для поліпшення їх життя. Адже військова людина має займатися,передусім, військовими справами, а не журиться побутовими негараздами.

Полковник В. Білоус у редакції "Свободи".

Водночас, перебуваючи тут, відвідав я українські громади. Дуже гарно було на серці від усвідомлення того, що в складних умовах чужини наші люди зберегли свої традиції, український дух, мову, звичаї. Я побував тут в українських церквах, школах, переконався, що українці освічені, мають певні фахи. Користаючи з нагоди, хочу щиро подякувати американському Урядові, що в тяжку годину прийняв наших краян на землі Вашінґтона, створив їм умови для праці, навчання, віровідповідання та що своєю сумлінною працею, поведінкою ці люди не просто підтримують кращі традиції американського народу, а й збагачують їх. Питаєте, якого я віросповідання... Я — християнин, щоб дуже хоче, щоб усі ми вірили в єдиного Бога та щоб не було між українцями суперечок ще й на релігійному ґрунті. Адже перед Господом відповідатиме кожен з нас за те, як прожив на землі.

— От, здається, й підійшли ми до питання про стан духово-патріотичного виховання молоді в українському війську...

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

У ПОНЕДІЛОК, 16-ГО ЛЮТОГО, розбився пасажирський літак Китайської летунської лінії, під час приземлювання на летовище ім.Чіянг Кайшека в Тайпеї на Тайвані, котрий повертався з резортного острова Балі в Індонезії. У катастрофі загинули всі 197 пасажирів і залога, а також принаймеше сім осіб на землі, коли, приземлюючись, літак зачепив ряд будинків, які загорілись від зудару з уже горіючим літаком. Причини вибуху літака покищо не устійнено, хоч присутні на місці катастрофи репортери засобів масової інформації підкреслювали, що погода була не надто сприємливою, бо падав дощ і була густа мряка. Речник згаданої летунської лінії повідомив, що серед пасажирів було п'ятеро американців, один француз і один індонезієць.

КАНАДСЬКИЙ УРЯД РОЗПОЧАВ у понеділок, 16-го лютого, важливу легальну боротьбу в справі відокремлення Квебеку без згоди решти країни. Державний уряд представив це питання Верховному судові країни з проханням дати свою легальну опінію, чи має право французькомовний Квебек на це, щоб тільки після провінційного референдуму зробити такий крок. Державні адвокати твердять, що таке односторонне рішення є проти канадської конституції та міжнародного права. Цим кроком канадський уряд сподіється розв'язати це спірне питання, котре вже понад 30 років є головною причиною внутрішнього роздору в Канаді. Уряд не заперечує Квебекові права відокремитися, бо такої заборони в канадській конституції немає.

В АМЕРИЦІ

БЕРУЧИ ДО УВАГИ ВАЖЛИВИЙ факт того, що сьогодні жінка-мати є конечним постачальником заробітку для утримання родини, Організація Об'єднаних Націй спонзорувала досліди пов'язані з політикою окремих країн у справі платної відпустки для жінок після народин дитини. Після дослідних опитів у 152 країнах виявилось, що ЗСА є одною із шести країн, які не мають такої державної програми, котра забезпечувала б маму-породілю платною відпусткою під час перебування вдома з новонародженим немовлям. Навіть такі нерозвинуті країни як Судан, Камерун і Непаль мають загально державне правило про плачення заробітної платні жінкам, які відійшли з праці на якийсь час, щоб опікуватись дитиною. Тільки ЗСА, Австралія, Нова Зеляндія, Лесото, Свазіленд і Папуа Нова Гвінея не мають такої платної відпустки для жінок-матерів.

АМЕРИКАНСЬКА ЖІНОЧА ГОКЕЙОВА дружина, в зимових Олімпійських Іграх у Нагано, Японія, у вівторок, 17-го лютого, здобула першенство, а заразом і золоту медалю, перемагаючи у кінцевих змаганнях свого найбільшого суперника Канаду. До речі, це вперше в зимових Олімпійських Іграх відбулися змагання жіночих гокейових дружин і будучи переможцем-першуном цих вперше введених змагань жіночих дружин в Олімпійських Іграх дало молодій американській гокейовій жіночій дружині велику заохоту, а тисячам американських дівчат у ЗСА можливість стреміти до таких же вершин у майбутньому.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

UNA & Svoboda tel.: (973) 292-9800; Svoboda Fax: (973) 644-9510; UNA Fax: (973) 292-0900

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор: Зенон Снилик

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

А на сході без змін...

Либонь немає багато людей, які не знали б і не пам'ятали б заголовка повісті Е. М. Ремарка „На заході без змін" або принаймні фільму, що пройшов цілий світ під цією самою назвою.

А нам хочеться парафразувати цей так відомий всім заголовок на тему українських обставин та сказати, що і „на сході без змін". Причину до того дала стара і вже добре знищена газета, що ми її віднайшли у наших архівах. Це припадково двотижневик „Жінка" з 15-го січня 1937 року, орган Союзу Українок, де на передовій сторінці знаходиться стаття під назвою „Консолідація і жіноцтво". Читаємо початок цієї редакційної статті та не можемо повірити, що писана вона була перед шістдесяти роками, а не сьогодні, зокрема тому, що в ній ставиться за приклад українську загальну пресу. „...У довгій низці статтей, що вийшли з-під пера журналістів і громадських діячів різних таборів, повторяється раз-у-раз одна думка, одно ствердження й одно домагання: безглуздя розпорошености національних сил та конечність їх концентрації. Якщо вважати пресу за показчик настроїв громадянства, то ці статті є доказом, що громадська думка вже відчуває нестерпність теперішньої ситуації та розуміє необхідність її зміни, а саме необхідність внутрішнього замирення для оборони проти наступу з-зовні, для успішної підготови до майбутніх подій..."

Далі авторка закликає українське жіноцтво, щоб воно дало приклад і вплинуло на консолідацію в Галичині в обличчі зовнішніх небезпек. Який наслідок мала ця передова у 1937 році, важко тепер ствердити, але напевно не допомогла вона до повної чи навіть частинної консолідації українських політичних сил, бо знаємо про це із нашої історії.

І тут саме так хочеться сказати, що у нас на сході завжди без змін, коли йдеться про поєднання, згоду і посвячення особистих амбіцій в ім'я добра цієї України, про яку так завжди палко говоримо.

Це особливо бачимо саме тепер, коли Україна стоїть перед свобідними виборами, що призначені на 29-го березня, значить лише п'ять тижнів від сьогоднішнього дня. Зі справжнім переляком читаємо вістки з України, читаємо її пресу і бачимо, що 30 зареєстрованих із правом голосування на них партій з цілою енергією кинулися у передвиборчу кампанію, навіть не пляноючи тепер говорити голосно чи пробувати об'єднатися для здобуття спільними силами перемоги над комуністичними впливами. Читаємо точні календарі чи пак основні етапи виборчої кампанії, але ні одного слова про можливості чи хоча б пропозиції об'єднання тих, з подібними цілями, чи з подібними поглядами. Кожна із 30 партій має „свою" плятформу, „свої" заміри і „свою" віру у правість переконань. І тут вже навіть тепер немає часу на заклики чи на спроби об'єднання, як були ранішими роками із інших чи подібних нагод. Про вислід виборів у такому розпорошенні важко тепер робити передбачення, хоча вони самі насуваються.

Українці не вміють, либонь, співпрацювати чи з'єднуватися, резиґнуючи при тому із власних переконань чи узгіднюючи їх із дещо іншими. Кожний „сам собі пан", як свого часу з патосом деклямував один із політичних українських діячів діяспори. При тому хочеться ще „не злим тихим словом" нагадати довготривалі і досі безуспішні переговори двох централь діяспори для їхнього з'єднання. Скільки це вже років минуло він славнозвісного XIII Конґресу УККА, а роз'єднання далі існує, спираючись на різних, тільки акторам цієї драми відомих „неузгідненнях", дарма, що до цього узгіднення апелює громада та різні її відламки.

І так воно є: „На сході без змін" — Україна не вміє і не хоче консолідації, і не хоче мати одного гетьмана та йому, навіть маючи різні погляди, підкоритися.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Вячеслав Брюховецький

ПРО МОГИЛЯНСЬКУ АКАДЕМІЮ І ЩЕ ДЕЩО

(Лист президента академії до деяких осіб у ЗСА)

Пішов сьомий рік, відколи ми почали відроджувати Києво-Могилянську Академію. Праці зроблено чимало, проте в пляні буднів не так просто зупинитися й думати, куди ж ми йдемо? Тепер я на відпочинку в санаторії, і хочу поділитися з вами, знаючи про ваше зацікавлення розвитком НаУКМА, деякими своїми думками.

Рівно через рік ми відзначатимемо 80-ліття акту злуки УНР і ЗУНР. День Соборности України — привід поважний і, поза сумнівом, заслуговує урочистостей на державному рівні, публікації багатьох книжок, статтей, спогадів давніх і недавніх, тремтливого хвилювання патріотичних струн нашої української душі. Добре, що дожили до часів, коли великі події з нашої історії можемо відкрито святкувати, і то часом бучно та велично. Я теж відзначатиму цю дату, бо цілком свідомий того, що 22-го січня 1919 року — дуже важлива віха на шляху становлення незалежної України. Але...

А душа чогось болить...

Щось муляє мене, не дає спокою, бентежить сумління. Бо мало хто згадає через рік і 15 днів іншу дату, сумний день нашої історії — 6-го лютого 1919 року, коли війська Директорії здали Київ большевицькій армії, що фактично означало втрату нашої тодішньої нетривкої незалежности. Багатьох людей і сьогодні непокоїть: а чи не повториться? Ні, не повториться, бо в історії нічого не дублюється в тому самому вигляді. Проте дійсна загроза Україні на сьомому році її незалежности все таки існує. Мені не хотілося в цих роздумах детально аналізувати причини того, чому ми не спромоглися за цей час бодай переконати народ України в тому, що його вибір у референдумі 1991 року був єдино правильним. Насмілюся визначити лише найголовніший, з моєї точки зору, момент —дався взнаки брак справжніх провідників нації. Це не докір моєму народові, а констатація факту. Надто довго різні зайди нищили й денаціоналізували інтелектуальний цвіт України, під корінь рубали традиційну повагу до праці, прищеплювали почуття меншовартости. Тож змінити все це за кілька літ неможливо; тут треба непохапливої, щоденної, муравлиної праці. Треба готувати, плекати молоді покоління, і вони змінять все.

Серйозних помилок допускалося й у визначенні пріоритетів державного будівництва та невтралізації руйнівних сил, що діяли й діють в Україні. Знову ж, не хочу аналізувати причини та наслідки цього. На щастя, все таки наш народ достатньо сильний і мудрий, і він лишився самим собою, не дав себе ошукати. Але, якщо сьогодні не враховувати деяких стратегічних параметрів, у яких живе Україна, можемо мати вже в недалекому майбутньому катастрофічні катаклізми.

Я свідомо оминаю проблеми економіки. При всій складності економічної ситуації в Україні, цю проблему розв'яжеться, бо природна людська потреба, так чи так, усе визначить. Але якщо ми не розв'яжемо проблеми світоглядні, якщо не вилікуємо перекошену совєтським часом національну свідомість, не зробимо всіх жителів України патріотами нашої держави, тоді гріш нам ціна. Отже, я особисто бачу сьогодні три надзвичайно важливі проблеми в Україні, цілком усвідомлюючи, що їх є більше, і деякі з них напевно не менш важливі.

Стан Української Церкви

Проблема перша — стан українського православ'я. Роз'єднаність нашої Православної Церкви тільки тішить недругів України і є потужним гальмом нашого руху вперед. У понад семи тисячах українських парафій, що належать до Московського Патріярхату, нині ведеться досить витончена антиукраїнська пропаґанда, яка роз'їдає і так ще хистку віру українців в потенційну силу своєї держави. Ми в Києво-Могилянській Академії добре розуміємо цю загрозу. Саме тому при нас створено Фундацію Духовного Єднання України, саме тому ми разом з президентом цієї Фундації Миколою Кравцем їздили до Бавнд Бруку на зустріч із Вселенським Патріярхом Вартоломеєм, і намагалися переконати його у важливості визнання незалежної помісної Української Православної Церкви. З моєї точки зору, ми досягли на цьому етапі належної уваги Вселенського Патріярха до існування складної проблеми. Але тут треба діяти, з одного боку, делікатно, а з іншого — рішуче, бо починаються вже і провокації. Поясню це.

Рік тому при Національному Університеті „Києво-Могилянська Академія" відроджено Благовіщенську церкву, відновлення якої освятив Патріярх Київський і всієї Руси-України Філярет. Вона закладена ще гетьманом Іваном Мазепою, і сьогодні є єдиним в нашій державі студентським православним храмом. Служби в ньому відвідують не лише студенти та співробітники НаУКМА, але й інші парафіяни, а також представники дипломатичного корпусу в Україні. Проте це не подобається Російській Православній Церкві. Й у цьому ми переконалися під час недільної Служби 28-го грудня 1997 року. Троє молодиків у рясах, назвавшись представниками Московського Патріярхату, увірвалися до храму й намагалися перешкодити проведенню Служби. Я бачив, скільки в їхніх очах було фанатичної ненависти та аґресивности, чув, як з їхніх уст неслися брудні прокльони на адресу українських вірних та й самої незалежної України. Виведені мною зі святого місця, вони, обсипаючи мене чужою лайкою, почвалали геть. За іронією долі, це відбувалося якраз після виконання церковним хором канту про Почаївську Божу Матір. Нова дикунська навала обступила наші духовні твердині. Але ми вистоїмо, якщо будемо мудрими й мужніми, бо пережили багато, знаємо якою ціною заплатив український народ за свою свободу.

На Службі був присутній амбасадор ЗСА Вілліям Ґрін Міллер з дружиною, співробітники амбасади. Як зізнався мені В. Міллер, він ніде, в жодній країні світу не бачив такого дикунства, коли під час Служби в християнський храм вриваються так само ніби християни і вчиняють бешкет. Що ж, амбасадор не знайомий з таким явищем, як яничари. Вони наприкінці двадцятого століття рядяться навіть в ряси, намагаючися сховати свою антиукраїнську сутність. Але їм це не вдасться.

До речі, пан Міллер завершив свою працю в Україні. Чотири з половиною роки пролетіли непомітно. Амбасадор і його дружина Сюзанна Міллер знайшли в Україні багато друзів, вивчили нашу мову, полюбили культуру й історію. А головне — всіма силами намагалися допомогти нам подолати наслідки тоталітарного режиму. Вони переконані у безмежному потенціялі українського народу. Пан Міллер на прощання сказав мені, що він вірить у велике майбутнє України, що він захоплений нашим університетом, знає студентів і випускників, і вважає, що саме такі люди розбудують багату й демократичну Україну.

Кілька разів амбасадор зустрічався зі студентами та викладачами НаУКМА, він сприяв багатьом акціям підтримки відродження Києво-Могилянської Академії, таким, як відкриття бібліотеки Американського Дому в НаУКМА, передача 15,000 навчальних фільмів, великої кількости літератури, сприяння в одержанні ґрантів для стажування наших студентів тощо.

Прощаючись зі мною, В. Міллер несподівано подарував мені свій вірш, написаний, як він сказав, під враженням першої екскурсії по академії, що її я провів для нього майже чотири роки тому.

BRATSKY MONASTERY

The Hetman's great
cathedral was over there;
There,
Next to that twisted tree.
In their hate, our brothers
Beat down the uplifted crosses
Crushed the shining golden domes,
Silenced the sweet sounding bells,
And killed the monks in their cells.

Our brothers took everything away.
All.
Stone by stone.
They did not rest,
Until it was done.
The gold, of course, and the sacred icons
They carried off to Moscow.

Under this frozen earth and snow,
Here,
Here, under our feet,
The foundations wait for us
To build again.

І справді, підвалини лишилися у нашого народу могутні.. Усвідомити б усім лишень, що нам треба будувати...

Вплив доброї освіти.

Проблема друга — стан української мови. На превеликий жаль, сьогодні в Україні видається україномовних книжок, газет і журналів менше, ніж за совєтського часу. Сьогодні в Києві на вули-

(Закінчення на стор. 3)

ВІСТІ З ОТТАВИ

Юлія Войчишин

Україна в новій Европі?

Під такою назвою виголосив доповідь на вечорі Товариства Українсько-Канадських Професіоналістів і Підприємців в Оттаві д-р Роман Якубов, директор стратегічної аналітики Департаменту національної оборони Канади. Вечір відбувся 3-го лютого 1998 року в залі української православної церкви.

Голова товариства Михайло Костюк представив доповідача і подав коротко його професійну біографію. Його університетська освіта — спеціялізована інженерія з Роял мілітари коледжу Канади і докторат з університету Квінс в Кінґстоні, Онт. Його професійна праця — викладач в згаданому коледжі, провідні становища в канадських збройних силах. Як військовий інженер, підвищений до ранґи полковника, в 1987 році був назначений директором матеріяльної стратегічної політики штабу Департаменту національної оборони Канади, а в 1990 році став заступником шефа центру вишкільних систем канадських збройних сил. На теперішньому становищі директора, яке він займає від вересня 1991 року, він мав нагоду аналізувати проблеми колишніх підсовєтських східньо-европейських країн, а особливо України, і цього вечора поділився зі слухачами своїми висновками.

Поставивши на початку твердження про те, що нам невідомо, якою буде Европа в майбутньому, а тим більше нам невідомі перспективи України, то ж питання „Україна в новій Европі?" залишається відкритим. Тому, що Европа перестала бути центром світової політики, европейські країни створили Европейський союз з 15-ти країн (372 млн. людей) для економічної інтеґрації і політичного партнерства та партнерства у галузі безпеки в Північно-атлантійському оборонному союзі (НАТО). Д-р Якубов припускає, що „нова поширена Европа з більшою кількістю членів" буде економічно інтеґрованим реґіоном із спільною грошевою одиницею. „Вона стане безпечнішим, багатшим і більш надійним континентом".

Деякі передумови приналежности України до Европейського союзу вже здійснилися. Одна з видатних подій в історії нашого століття — постання незалежної України, мирне передання президентської влади, прийняття Конституції та процес формування політичних партій — це правильні кроки у напрямі державотворення і демократичного правління. Закордонна політика України ще в кращому стані. Стосунки між Україною і Росією тепер розглядається як міжнародну проблему, а стратегія в питанні безпеки побудована так ефективно, щоб не тільки тримати відкритими всі існуючі можливості, а створювати також і нові. Але цього не вистачає, щоб Україна могла стати членом Европейського союзу, потрібна також реформа її економіки. Доповідач похвалив професійне введення грошевої одиниці — гривні, але він підкреслив, що потрібно справжніх реформ у всіх інших секторах економіки. „Це надзвичайно важке завдання. Його маштабність вимагає терпеливости; воно також потребує тверезої оцінки сильних і слабих сторін українського суспільства, але це не повинно служити виправданням бездіяльности. Історія не пробачить невдачі, спричиненої складністю завдання", — сказав він.

Ще багато інших цікавих і вдумливих висновків щодо майбутнього української держави і народу подав д-р Якубов для роздумів слухачів, що викликало жваву дискусію після доповіді.

Валентина Штинько

Проліски

Мені болить, коли байдужі душі
Збирають проліски на лісовій галяві,
В пучки їх в'яжуть туго, наче бранців,
Й везуть весну за копійчини продавати.
Коханий! Не принось мені тих пролісків,
Нитками перевитих. Бо плачуть квіти
Й нестерпно їм у витонченій склянці помирати
Ти краще в ліс мене поклич.
У світле сяйво трепетних беріз
Ми пройдемо з тобою обережно,
Щоб жодної билинки не стоптать,
А проліски дивитимуться вслід нам
І спільність наших душ благословлять.

Іван Головінський

УКРАЇНСЬКА ОСВІТА В ПЕРЕХОДОВІЙ СТАДІЇ

II

На жаль, в наслідок неефективної господарки за совєтських часів, школи в Україні є в жалюгідному стані. Мартинів писав в журналі „Універсум", 1996 року, що більшість шкіл не можуть навіть забезпечити основних санітарних потреб дітей, не згадуючи про потреби ремонту приміщень. В селах 40 відс. шкільних будинків вимагають негайного ремонту. Багато шкіл не мають центрального огрівання і незадовільно освітлені. Кляси переповнені, багатьом учням бракує підручників. В школах впроваджено нормативне тестування без належної підготови учителів. Шкільна психологія, в такому розумінні, як вона існує в ЗСА чи Західній Европі, майже невідома.

Рівночасно треба звернути увагу, що Президент Кучма, відповідні урядові працівники і педагоги добре розуміють вагу освіти в процесі розбудови української держави. У своїй промові з нагоди річниці незалежности України Президент Кучма порадив надати для освіти пріоритет в державному плянуванні. Він також підкреслив, що на освіті лежить відповідальність вказати шлях до нового суспільного, правного і політичного життя. На жаль, поки освіта зможе виконати свою ролю, вона мусить виграти боротьбу проти залишків старого думання, засіяного марксистсько-ленінською ідеологією. Це особливо стосується таких ділянок освіти, як історія і суспільні науки. Реформи в українській освіті в цей переходовий час позначені боротьбою між прихильниками поступу та силами реакційного минулого.

На цьому місці подам приклади, щоб насвітлити згадану боротьбу. Не тільки всі учителі, вишколені перед 1980-ми роками, були насичені марксистсько-ленінською ідеологією, але вони перебували також під впливом антирелігійної пропаґанди. Як відомо, атеїстичне виховання і антирелігійна пропаґанда були впроваджені в освіту ще в 1930-их роках. ЦК КПСС своїми рішеннями із 25-го серпня 1932 року і 1-го січня 1934 року заборонив віруючим бути учителями. Також віруючі не могли бути викладачами в учительських інститутах. Згадані драстичні інструкції передбачали, що діти священиків можуть стати учителями тільки тоді, коли відречуться від своїх батьків. На тлі такої довготривалої індоктринації легко зрозуміти, чому ще й тепер знаходимо залишки марксизму-ленінізму в ділянках гуманітарних і суспільних наук. Любар і Федоренко в журналі „Рідна Школа" вказують на цей парадокс у науці в сучасній Україні. Наприклад, учительські інститути уживають старі підручники і навчальні програми вже неіснуючої держави. Гуманітарні дисципліни дальше викладаються в дусі комуністичної ідеології. Марксистсько-ленінська етика, атеїзм, історія комуністичної партії, науковий комунізм є переіменовані, але зміст залишився той самий і ті самі викладачі викладають „нові" дисципліни: історію релігії і агностицизму, політичну історію, політологію. На жаль, поширені тепер тенденції „деполітизації" шкільництва гальмують розвиток національної освіти, бо критику марксистсько-ленінської ідеології старі „номенклятурники" трактують як політизацію шкільництва. Анатолія Погрібного, колишнього заступника міністра освіти, усунено з його становища за те, що він пропаґував навчання „наукового націоналізму". Його посуджувано також в тому, нібито він виступав проти російськомовних шкіл в Україні. Вистачить тільки поглянути на статистичні дані, щоб переконатися у безпідставності цього закиду. Хоча українці становлять 75 відсотків населення України, тільки 66 відсотків початкових шкіл уживають українську мову в навчанні. Ця ситуація є ще більш драстичною у вищому шкільництві, де тільки 37 відсотків викладів відбуваються українською мовою. Як писала „Свобода" із 4-го червня 1997 року, в Україні є 2,973 шкіл з російською мовою навчання, в котрих навчається приблизно три мільйони дітей. Викладачів російської мови вишколюють в 11 університетах та 20 педагогічних інститутах.

Всупереч багатьом труднощам, перебудова освіти в Україні зробила поважний поступ за минулих кілька років. В інтерв'ю для київської газети „Час" із 28-го квітня 1995 року міністер освіти Згуровський наголосив потребу інтеґрувати освіту на всіх щаблях — початковому, середньому і вищому. В грудні 1994 року Міністерство Освіти і Національна Академія Наук підписали угоду про співпрацю в ділянці науки і освіти. Одним із конкретних прикладів такої співпраці є відкриття фізико-технічного факультету Київського Педагогічного Університету. Щоб перебудувати освіту в Україні, Міністерство Освіти відкрило в 1993 році інститут для підвищення кваліфікацій майбутніх працівників освіти. Випускники інституту одержують маґістерські ступені. Ділянки студій в інституті включають соціологію, психологію і педагогіку менаджменту, економію. Інститут має намір співпрацювати з міжнародними освітніми установами. Деркач, котрий є професором Університету у Львові, запропонував в журналі „Універсум", щоб Україна переорганізувала свою загальну освіту, взоруючись на европейський модель дванадцятирічної загальної освіти перед вступом в університет. Перших чотири роки початкової освіти повинні бути спрямовані на розвиток основ загальної освіти, як також засвоєння засад солідного виховання і поведінки. Ціль повинна бути у тому, щоб розбудити в дитині потребу цивілізованої поведінки, як також повагу і любов до України. Етап загальної середньої освіти охоплює наступні чотири роки навчання, до 8-ої кляси включно, і його метою є ввести дитину в довколишній світ. Останні чотири роки — це диференційована середня школа, метою котрої є поглиблене навчання в різних спеціялізованих напрямках. Ці роки спеціялізованої освіти є фактично приготуванням до університетських студій.

(Закінчення буде)

Про Могилянську Академію...

(Закінчення зі стор. 2)

цях ви почуєте менше української мови, ніж чотири-п'ять років тому. Евфорія від національного відродження минулася, і раптом люди побачили, що дехто багато у красно говорив, але мало що зробив. А тут так багато потрібно непомітної для телекамер і високих трибун щоденної праці. Скажу про наш досвід. Із сильною престорогою я відкривав філію Києво-Могилянської Академії у зросійщеному Миколаєві. Проте ризикнув, поставивши дві вимоги: навчальний заклад повинен з першого дня бути тільки україномовним і тільки високого рівня. Результати не забарилися. Оскільки наша філія в Миколаєві швидко здобула авторитет завдяки високому рівню викладання, модерним навчальним програмам, доброму забезпеченню навчального процесу, атмосфері духовости, що панує тут, то батьки дітей, котрі сьогодні вчаться в школах, почали вимагати, щоб ті школи переводилися на викладання українською мовою, бо їхні діти мріють вчитися в Києво-Могилянській Академії.

Або інший приклад. Наш Січовий Колеґіюм у Запоріжжі створювався теж дуже складно, але сьогодні є визнаним лідером реформування освіти в реґіоні. А головне — які там діти! Я нещодавно відвідував цей колеґіюм і був просто приголомшений проґресом, досягнутим колеґіюмом за чотири роки діяльности. Але найбільше вразило, як співали ці діти. І виявляється, недаремно! Мені розповіли, як минулим літом наші колеґіянти подорожували спільно з дітьми з інших областей по Україні в одному автобусі. Як то завжди буває, діти співали багато пісень під час руху автобуса. І співали всі разом. Коли ж заспівали „Червону калину", учні Січового Колеґіюму Києво-Могилянської Академії враз замовкли. По закінченню співу інші діти почали питати: „А ще січовики-запорізьці! А ще Києво-Могилянська Академія! „Червоної Калини" не вміють заспівати..." Мені показали малого хлопчика-учня, котрий тоді в автобусі, аж зблідши, гордо відповів: „Ми в нашому Колеґіюмі „Червону Калину" сидячи не співаємо..."

До речі, про колеґіюми. Сьогодні ми їх маємо шість — у Києві, Запоріжжі, Черкасах, Феодосії (Крим), Тернополі та в селі Рожнів на Івано-Франківщині. Це середні школи з навчальними програмами, затвердженими НаУКМА. Ми розглядаємо їх як важливий чинник розвитку Києво-Могилянської Академії взагалі. А особливо важливим вважаємо відкриття наших колеґіюмів (звичайно — україномовних і високого рівня викладання) у східній та південній Україні. У ближчі пару місяців ми відкриваємо наші колеґіюми в Донецьку і в Сіверськодонецьку (Луганська область). Підготовчий період до відкриття цих колеґіюмів тривав понад два роки. Зате ми тепер точно можемо передбачити, наскільки важливими будуть ці заклади освіти для впровадження української мови на Донбасі.

Врахувати кримсько-татарський чинник

Нарешті, проблема третя. Скільки крику лунало навколо Чорноморської фльоти. Справді, проблема ця була і існує й тепер. Але це більше політична проблема, яка сама собою розв'яжеться, тільки-но ті ті древні кораблі геть проіржавіють. І проблеми не існуватиме. А тим часом визріває справді серйозна проблема — кримські татари. Якщо сьогодні Україна їх не інтеґрує в поле свого впливу, то за років двадцять, коли татари чисельно переважатимуть усіх у Криму (а це станеться через демографічні чинники), тоді можливий смертельний для цілісности нашої держави вибух. Врахуймо, що сьогодні 7,000 молодих кримських татарів навчається безкоштовно в Туреччині. Отже, треба не чекати, а щось робити на противагу в Криму, де немає жодного україномовного університету. І ми відкриваємо нашу філію в Сімферополі, де нарівні з українською та англійською вживатиметься, як робоча, також кримсько-татарська мова. Вже сьогодні багато хто в Криму говорить, що з реалізацією цієї нашої ідеї почнеться справжня українізація Криму, повернення його в Україну не гаслами, а реально. 1-го вересня 1998 року, сподіваюся, ми зможемо запросити всіх на відкриття нашої Кримської філії, яка стане третьою після Острога та Миколаєва.

Попереду ще море плянів. Але якось мало сказав я про те, чим живе нині власне Києво-Могилянська Академія. Проте й так багато сьогодні написав. Якщо вас цікавить детальніша інформація про наше життя, пишіть мені. У ЗСА ж вас може проінформувати професор Іван Фізер [John Fizer 26 Bedford Rd., Somerset, NJ 08873, tel.: (732) 846-4847], а в Канаді професор Ярослав Розумний [Jaroslaw Rozumnyj, 801 Cambridge St., Winnipeg, Man. R3M 3G3 Canada; tel.: (204) 488-8693].

Ми завжди пам'ятаємо про всіх, хто підтримував відродження Києво-Могилянської Академії. За якихось шість місяців відбудеться грандіозна подія в нашому житті — виходить з наших стін випуск маґістрів, тих, хто вступив до університету 1992 року, в літо його відновлення після 175 літ небуття. Ця урочиста церемонія відбудеться 28-го червня, в другу річницю прийняття Конституції України. Якщо у вас буде можливість завітати, ми радо вас віншуватимемо у відродженій нашими спільними зусиллями Києво-Могилянській Академії.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й і нших краях, де організується Пласт.

Список ч. 15 за час від 1-го лютого 1997 р. до 31-го грудня 1997 р.

- 5,000 дол. Володимир і Анна Рак;
- 5,000 Н/н на розбудову пластових осель;
- 4,400 Ярослава Яросевич — у завіщені, на пл. табори;
- 500 Осип Порайко — на Пласт на Закарпатті;
- 250 Богдан і Йоанна Целевич;
- 200 Богдан і Тамара Мриц;
- 50 Мирослав і Люба Прокоп;
- 25 Олесь і Дарія Якубовичі;
- 20 Дарія Химич;
- по 10 Іванка Кучер, Марія Стефанишин.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах України:

- по 500 дол. Юрій Павлічко, Любомир Романків, Юрій і Авра Слюсарчуки;
- 200 Мотрія Мілянич;
- 50 Надія Кравчук.

Датки на видавничий фонд *Пластового Шляху*:

- 100 дол. Ярослава Слиж-Панчук в 50-ліття Куреня „Лісові Мавки";
- по 50 Евстахія Гойдиш (з нагоди 90-ліття подруги Дарії Хухри), Іван Костюк, Роман і Галина Микита (з нагоди 50-ліття подружнього життя);
- по 5 Іван Сось, Володимира Теслюк.

Різдвяний Дар для Пласту в Україні від української громади в Кентон, Огайо. (Зібрала пл. сен. Лярісса Музичка):

- 50 дол. Іванка Опришко-Шеппард;
- по 25 Володимир Бабійчук, Ольга Опришко-Метюс, Лярісса Музичка;
- по 10 Іван Бик, Анна Домчак, Уршуля Панасюк, Катерина Пацула, Микола Сметанюк, Василь Содук;
- по 5 Анна Боса, Марія Боса-Бандурка, Іван Демчишин, Іван Іваницький, Василь Коцюруба, Люба Маланій, Марія Маланій-Бравн, Христина Маланій-Кебмрик, Марія Опришко, Віра Стрихальська.

В пам'ять св. п. Теодора Баб'юка:

- 250 дол. Мирон і Уляна Баб'юк;
- 200 Роксоляна, Юрій, Андрій і Тамара Баб'юк.
- по 100 Михайло і Катруся Лялька, Ігор і Христина Чехович, Любомир Романків (на розвиток Пласту на нових теренах);
- 80 Юрій і Олександра Мацик;
- по 50 Іван і Анна Ґалуґа, Стефан Матковський, Володимир і Ірма Пилишенко, Леся Телеґа, Люба Шмігель, Українська Федеральна Кредитова Спілка в Рочестері;
- по 30 Марія Крижанівська, Богдан і Галина Снігур;
- по 25 Юрій і Дарія Ганушевські, Ігор Гошовський, Володимир і Тамара Денисенко, Богдан і Ганя Домбчевські, Зенон і Дарія Еливів, Іван і Марія Крамарчук, Нона Кравс, Оксана Лонкевич, Ярема і Леся Павлович, Ірена Рендзяк з родиною, Роман і Анна Чорнобіль, Расел і Татіяна Шутер;
- по 20 Наталія Баб'юк, Орест і Джун Баб'юк, Петро і Христина Дзюба, Василь і Анна Корнило, Петро і Марія Лешчишин, Іванна Мартинець;
- по 10 Ольга Ганушевська, Роман і Анна Жґута;
- 3 Марія Грицеляк.

В пам'ять св. п. д-ра Лева Бемка:

- по 100 дол. Василь і Роксоляна Лончина, Марія Лісовська, Відділ 118 Союзу Українок в Гюстоні;
- по 50 Андрій Бемко, Андрій і Татіяна Дурбак, Микола і Оксана Коропецькі, Наталія Коропецька;
- 40 Михайло і Лідія Балагутрак;
- по 25 Бил і Дарія Бирд, Ярослав і Теодозія Кушнір, Чарльс і Линн Чайлдс;
- по 20 Евгенія Балабан, Зенон і Ольга Дуб, Христина Пущак, 99-ий Відділ Союзу Українок у Вотервліт.

В пам'ять бл. п. проф. Марії Білинської:
(на пресовий фонд *Пластового Шляху*)

- 25 дол. Олена Кохановська.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Анни Власенко-Бойцун:
(на пластові однострої в Україні)

- 100 дол. Аня і Карло Северж;
- по 50 Ірина і Богдан Гасюк, Катерина Ковшевич, родина Кузик;
- по 25 Борис Дурбак, Ірена Плис;
- 11 Михайло Северж;
- по 10 родина Гал, Й. Надрага;
- 5 Карло Северж.

В пам'ять бл. п. Ірини Гасюк:

- 50 дол. Христина Дзюба.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Тоні Горохович:
(на пресовий фонд *Пластового Шляху*)

- 100 дол. Курінь „Верховинки".

В пам'ять св. п. д-ра Семена Дорощака:

- 100 дол. Емілія Дзюба;
- по 50 Христина Браун, Уляна Меллор, Ярослав Пришляк
- 40 Тетяна Криницька;
- 25 Ольга Чмола;
- 20 Богдан Пашковський.

В пам'ять св. п. пл, сен. Тараса Дурбака:

- 100 дол. Борис Дурбак, Любомир Романків;
- по 50 Юрій і Авра Слюсарчуки, Ярослав Пришляк;
- 30 Ігор і Ольга Чмола;
- по 25 Антонія Дурбак, Юрій Ференцевич.

В пам'ять бл. п. інж. Зеновія Кохановського:

- 25 дол. Олена Кохановська.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Юрія Кришталовича:

- 50 дол. Марія Зарицька.

В пам'ять бл. п. пл. сен. дов. Марії Лабуньки:

- 100 дол. Дам'ян Кордуба;
- 50 Христина Ковінко;
- по 25 Вава Бачинська, Христя Стасюк;
- 20 Юліянна Старосольська.

В пам'ять бл. п. Михайла Левицького:

- 25 дол. Василь і Марія Маркусь;
- по 20 Роман і Галина Заяць, Юрій Заяць, Зенон Форович;
- по 10 Іванна Ґорчинська, Роман і Наталія Завадовичі.

В пам'ять бл. п. Петра Мандзія:

- 100 дол. Василь і Анізія Мандзій;
- по 20 Кей Мусон, Богдан Пашковський.

В пам'ять бл. п. Любомира Перейми:

- 30 дол. Ярослав Пришляк.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Богдана Петріни, ЧК:

- 250 дол. Андрій і Ірена Петріна з дітьми;
- по 100 Богдан і Люба Медицькі, Богдан і Даґмар Петріна, Богдан і Христя Сеник;
- по 50 Ігор і Зірка Козак, Ярема і Христя Козак, Іриней і Анна Прокопович, Атанас і Зореслава Слюсарчук, Павло і Марія Феєр, Юрій і Рома Фіґач, Марія Харина;
- по 40 Володимир Яхницький і Ліда Качан, IRS CTR Branch;
- 35 Богдан, Маруся і Петро Лісовські;
- по 30 Роман і Уляна Мазяк, Стефан і Анна Феденко;
- по 25 Ярослав і Марія Базюк, Гелен Вайт, Богдан і Світляна Кордуба, Ігор і Стефа Король, Орися Лончина, Роман і Мирося Стефанюк, Галина Татарська, Евген Турянський;
- по 20 Іванна Біла, В. і С. Ґупалівські, Богдан Заяць, Ярослав і Віра Кривий, Іва Лісікевич, Йосиф Постоловський, Михась і Діянна Савицькі, Корнель і Ірина Сеник, Кука і Марта Татарські;
- по 15 Микола і Надя Лаврин, В. і Л. Татух, Бернард і Рома Тобіянські;
- по 10 Емілія Байко, Володимир і Оксана Баран, Роман і Мирося Бараник, Петро і Марія Болонний, Володимир і Ліда Кізима, Іриней Козак, Д. і Г. Козиловські, Богдан і Софія Кошів, Іван і Ольга Совірка.

В пам'ять бл. п. Ольги Середи:

- по 50 дол. Юліян і Олена Головчаки, Віра Пак.

В пам'ять бл. п. д-ра Володимира Ціханського:

- по 50 дол. Богдан і Ліда Куропась, Ярослава Ціханська.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Романа Шарана, ЧМ
(на пресовий фонд *Пластового Шляху*)

- 25 дол. Остап і Віра Винник.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Любомира Шміґеля, ЧМ:

- по 100 дол. Мирон і Уляна Бабюк, на розвиток морського пластування в Україні: Богдан і Тамара Ґуран, Володимир і Ірма Пилишенки;
- по 50 Михайло і Катруся Лялька, Іван і Наталія Олексин;
- по 25 Мирон і Таня Бабюк, Зеновій і Марія Боднарчук, Юрко і Дарія Ганушевські, Ернест і Віра Десмонд, Богдан і Ганя Домбчевські, Христина Ковч, Іван і Марія Крамарчук, Леся Телеґа.

ДОПОМОГА НАДАЛІ КОНЕЧНА!

Розбудова Пласту в Україні ще далі потребує нашої підтримки, Головна Пластова Булава оцим звертається до всіх Пластунів та Приятелів Пласту про пожертви. Ваші щедрі датки сприяють дальшому розвитку Пластової Організації в Україні, особливо поширенню та закріпленню Пласту в нових осередках. Просимо виставляти чеки на Plast Conference, Inc. та пересилати на адресу:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Dr., Monroe, NY 10950.

Всі пожертви на Plast Conference є звільнені від податків.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

Краю рідний

Мій рідний краю, мій нещасний краю,
Куди б мене не кидало життя,
Душа моя завжди жила тобою
Ти завжди був моїм і я була твоя.

Нагайка турка опускалася на плечі.
О, краю мій, дай сили до життя!
Допоможи не вмерти від картечі.
Ти ж завжди був моїм і я була твоя.

В страшні роки червоного терору,
Які нарешті впали в небуття,
Ми не дійшли з тобою до роздору.
Ти завжди був моїм і я була твоя.

І тепер, коли ти нарешті вільний,
Я не несу тобі гарячі каяття.
Бо я тебе не зраджувала, рідний,
Ти завжди був моїм і я була твоя.

Б. Пашковська,
с. Потутори

У П'ЯТНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
смерти нашого незабутнього, найдорожчого
МУЖА і БАТЬКА

бл. п.
проф. д-ра
МИКОЛИ-ЛЮЛЯШКА
ДОБЕРЧАКА

будуть відправлені у середу 18-го лютого 1998 р.
СЛУЖБИ БОЖІ

в Мельбурн, Австралія;
Стемфорді, Конн. і
Сан Дієго, Каліф.

В глибокому смутку:
дружина — МАРТА
діти — ТЕТЯНА і ВСЕВОЛОД

МАРИНА
АНТОНОВИЧ-РУДНИЦЬКА

померла 16-го грудня 1997 року
в Монтреалі, Канада.

Ділимося сумною вісткою, що 12-го січня 1998 р. відійшла у вічність

св. п.
проф. д-р
МАРІЯ
ПШЕПЮРСЬКА-ОВЧАРЕНКО

автор численних наукових праць з ділянки слов'янської філології, професор декількох університетів в Европі та ЗСА, дійсний член Української Вільної Академії Наук у ЗСА.

Вічна їй пам'ять!

УПРАВА УВАН у ЗСА

Долучуємося до сумних повідомлень, що в Торонто, 25-го жовтня 1997 р. закінчив свій життєвий шлях

св. п.
інж.
СТЕПАН ҐЕЛА

Покійний народився 15-го липня 1906 р. в Спасові.

Гімназію закінчив в Перемишлі, студіював мірництво на Львівсьій Політехніці. Був пластуном і пластовим виховником, студентським і громадським діячем. Співпрацював з проф. Ярославом Пастернаком при розкопках в Галичі-Крилосі в роках 1937-38. Був в'язнем злопам'ятної Берези Картузької. Пережив долю скитальців Другої світової війни. Поселився напостійно в Торонто разом із сестрою Ґалею, одруженою із відомим перемишлянином Євгеном Борисом. Тут проживав і трудився та продовжував свою громадську і пластову діяльність, при тому щедро дарував на церковні й громадські цілі. Займався філятелією та виданням пластових марок разом із знаними писанкарями братами Еливими і мистцем Мироном Левицьким. Був в Управі Пластової Кооперативи „Плай", також добродієм купна і перебудови Пластового Дому в Торонто. Короткий час співпрацював при видаванні пластових журналів. Причинився до видання праць проф. Ярослава Пастернака з ділянки археології України, а теж до видання „Енциклопедії Українознавства". Співпрацював з вихідцями із західніх земель України.

Інж. Степан Ґела дбав усе своє життя про добре ім'я та про славу України, тож займався такою працею, що була в даному часі найбільш потрібною для української молоді, для української громади, для української церкви, для української науки. Уважав своїм обов'язком піддержувати всі добрі почини у незалежній і свобідній Україні. Тож дарував на всякі діла, а передусім на відбудову Пластової Оселі „Сокіл" в Карпатах.

ПОХОРОНЕНО інж. Степана Ґелу на цвинтарі Парк-Ловн в Торонто, 29-го жовтня 1997 р.

Цих кілька слів хай будуть висловом
співчуття родині та своякам.
Вічна пам'ять! СКОБ!

Приятелі і співпрацівники:
МИРОСЛАВ БОГДАН і МАРІЯ БІГУСИ
МАРІЯ-АННА ГОЛОД
НАТАЛІЯ ЗАКИДАЛЬСЬКА
ОЛЬКА ЗЕЛЕНА
РОМАН і д-р ОЛЕКСАНДРА КОПАЧІ
МАРІЯ СПОЛЬСЬКА
ОМЕЛЯН і ЛЕСЯ ТАРНАВСЬКІ
БОГДАН і ІВАННА ЯЦІВИ

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 39-го Відділу

З днем 20-го січня 1998 року обов'язки секретаря 39-го Відділу перебирає новий секретар

ДЖОЙС ТКАЧ

Просимо членів звертатися в усіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

Mrs. Joyce Kotch
314 Demong Drive,
Syracuse, NY, 13214
(315) 446-3814

Так тримати...

(Закінчення зі стор. 1)

— Знаєте, з приходом теперішнього міністра оборони України, генерала Олександра Кузьмука, ситуація, на мій погляд, змінюється до кращого. Він, наприклад, відновив директиву першого нашого міністра оборони Костянтина Морозова, яка легалізує працю Спілки Офіцерів України у війську, що забороняли Шмаров і Радецький.

— Скажіть дещо ширше про очолювану вами Спілку Офіцерів.

—СОУ створено за два місяці до проголошення незалежности України. Власне ми стояли біля витоків Збройних Сил України, і старе комуністичне вище командування всіляко утискувало наших активістів тільки за те, що ми хотіли служити народові не за грубі гроші, а для української ідеї. У тісній співпраці з такими громадськими організаціями, як Українське Козацтво, Конгрес Української Інтелігенції наш вплив на стан Збройних Сил України є безперечно дійовим, поскільки працюємо, насамперед, безпосередньо у військових частинах і відділах.

Найпершим своїм завданням СОУ вважає українізувати наше військо. На відміну від привалтійців, наші військові частини вимагали особливого підходу, коли постало питання військової присяги на вірність Україні. Сьогодні, українізуючи армію, намагаємося передавати їй літературу з історії української держави і її війська. Вояки мають знати все те, чого раніше знати просто не могли. Не можу, користаючи з нагоди, не подякувати присутньому тут шановному Євгенові Шипайлові, іншим представникам комбатантських організацій в діяспорі за їх велику допомогу, зокрема, й за підручник українською мовою для Збройних Сил, а власне — для Київського військового училища зв'язку. Якщо цікаво, можу сказати: сьогодні українізовано 75–80 відсотків армії. Однією з підстав, що дає мені право так сказати, є те, що протягом цих років відбулося кілька випусків у військових училищах. Недавно я розмовляв з майбутніми офіцерами в Київському училищі і з приємністю відзначив, що майже всі вони спілкувалися зі мною нашою рідною українською мовою. Та й, мабуть, полковник Роєнко з Канади, з яким ми відвідували Харківський Військовий Университет, підтвердив би, що мовна проблема у Збройних Силах України вирішується успішно.

— Можливо, успішніше, ніж деінде...

— Так. Час і цілеспрямована праця роблять своє. Сьогодні треба вимагати від влади, щоб, насамперед, її представники виконували мовні засади Конституції. Прийшов час не переконувати чиновника в Донецьькому чи Одесі в тому, що в Україні державною мовою є мова українців. Треба, нарешті, мати політичну волю і вимагати, від кого б то не було, виконувати закон!

— Про плодовитість українців у створенні партій вже ходять анекдоти. Ви належите до котроїсь з них?

— Я позапартійний. Але в зв'язку з наступними виборами ми об'єдналися у блок "Вперед, Україна!", який очолив заступник голови парляменту Віктор Мусіяка. Туди входять Сергій Головатий, Григорій Омельченко, Володимир Стретович, Віктор Шишкін та інші, мабуть, відомі вам, особистості. Взагалі, то я не заперечую багатопартійности: кожна людина має право перебувати в обраній собою партії. Але сама партія має право на існування, якщо вона не є протидержавною.

— Ваше бачення ситуації в Україні, в її парляменті?

— Обстановка складна. Головною з причин вважаю те, що не вдалося відокремити компартійну номенклатуру від влади, як це, наприклад, зробили в Чехії, прийнявши закон про люстрації. Друге — причини економічні. Але найважливіше — духове відродження. І ще. Наше керівництво помиляється, вважаючи, що з кризи державу витягнуть тільки чужоземні капіталовкладення. Вони, звичайно, потрібні, але в усьому має бути міра. Насамперед, повторю відоме, треба дати "зелене світло" на шляху розвитку власного виробника товарів. Глибше цього, мабуть, пояснювати не треба. Або так звана приватизація. В нас вона просто дика. Ті, хто має грубі гроші (а це, звичайно ж, насамперед, комсомольсько-комуністична мафія), скуповують за безцінь державну власність. В результаті 10 відсотків населення неймовірно збагачується, а 90 ледве зводять кінці з кінцями. Відомі сили на те й ставлять, щоб довести народ до відчаю, до критичної точки, і на хвилі вибуху повернути собі владу. Мені б дуже не хотілося, щоб в Україні знову пролилася кров, і цього не станеться. Але що б там народові не балакали про реформи і тому подібне, він у виборах голосуватиме проти зубожіння.

— На що ви особисто, як кажуть, ставите в цьогорічних виборах?

— Я ставлю на обізнаність людей. Вони повинні бути впевнені, що їх потенціяльний обранець не рветься до влади заради власного збагачення, а хоче дійсно служити народові й державі.

— Останнім часом все більше чуємо про доцільність депутатської недоторканости...

— СОУ ще в 1994 році звернулася до Верховної Ради відмовитися від депутатського імунітету. Нас тоді підтримали аж... 60 депутатів. От вам "патріотизм" нашого парляменту. СОУ також була ініціятором відмови від нагород Президента за прийняття Конституції України. Про які нагороди можна говорити, коли країна на краю пропасти? Зрештою, хіба прийняття Конституції не було нашим обов'язком, за який нам платять народні гроші? І взагалі чи етично влаштовувати бучні московладні прийняття, імпрези, тратити мільйони долярів на реконструкції палаців чи спорудження монументів кому б то не було, коли майже ввесь народ голодує?

— Наскільки можна вірити сучасному керівництву Росії в його намірах щодо України?

— Коли в нашому парляменті ратифікували відомий договір з Росією, ми, 17 депутатів, голосували проти. Особисто я ніколи не повірю в те, що написане і підписане в договорі, виконуватиметься російською стороною. Україна не переможений у війні супротивник, а втратила практично все зі свого союзного "спадку". Все загорнув під себе "старший брат", а Україні залишив хіба що борги перед Паризьким клюбом кредиторів. І тепер ще відкриваються йому вуста: "Давайте дружить!" Ми, українці, повинні бути послідовними, навіть жорсткими у відстоюванні своїх національних інтересів. Бо якщо ми себе самі не поважатимемо, то нас ніколи й ніхто не поважатиме. Час працює для України, і цього, власне, боїться Москва. І на закінчення, мабуть, додам: якщо згаданий "старший брат" спробує повернути нас до минулого, то це буде остання війна для імперії, якою ще досі є Росія.

...Полковник Вячеслав Білоус народився 15-го жовтня 1953 року. Після закінчення української школи вступив до Полтавського вищого зенітно-ракетного командного училища, закінчивши яке служив у Туркменістані, Німеччині, в Підмосков'ї, а відтак у Полтаві. У 1994 році здобув ще одну вищу освіту в заочному відділенні історичного факультету Полтавського Педагогічного Інституту. В тому ж році вибраний до Верховної Ради України, де на професійній базі працює в Комітеті з питань оборони і державної безпеки.

Одружений. Дружина — економіст. Син і донька — студенти.

Л. Кучма...

(Закінчення зі стор. 1)

загального розвитку суспільства, зменшує ефективність економіки, зумовлює зростання тіньового сектора.

За даними Державного комітету підприємництва, українські підприємства за рік витрачають понад 2.6 блн.грн. на виконання регулятивного законодавства. А це ті гроші, зазначив Л. Кучма, які могли б і повинні скеровуватися на інвестування і на розвиток підприємницької діяльности.

Президент повідомив, що Уряд працює над системою заходів щодо лібералізації підприємницької діяльности. Верховна Рада вже прийняла закон про фінансовий податок на підприємців, які займаються індивідуальною та сімейною діяльністю і Президент має намір підписати його. На черзі — розв'язання питань щодо спрощення оподаткування суб'єктів підприємницької діяльности різних типів і розмірів, скорочення значної за обсягом бухгальтерської звітности. Проблема податкового тиску є болючою, зауважив Л. Кучма, і її також треба невідкладно вирішувати, хоча "тут далеко не все залежить від виконавчої влади".

Президент України висловив жаль з приводу відсутности належної культури у взаємовідносинах між платниками податків і державою. "Аморально використовувати державу лише у своїх егоїстичних цілях — треба спільними зусиллями нарощувати каркас держави". На часі створення системи фінансово-кредитної підтримки малих та середніх підприємств. Реально сьогодні ці проблеми вирішують нечисленні міжнародні, декілька місцевих та іноваційні фонди. Треба ставити на серйозну основу Український фонд підтримки підприємництва. Від того, що сьогодні він лише жевріє, і відповідна користь. Вихід з такого становища — у залученні на підтримку малого підприємництва фондів від приватизації державного майна та низки кредитів українських банківських систем. Президент висловив надію, що приклад зацікавленого ставлення до підприємців продемонструють присутні на врочистостях керівники банків.

Л. Кучма закликав усіма засобами формувати в Україні сприятливий соціяльно-психологічний клімат для розвитку приватної ініціятиви,залучаючи засоби масової інформації та систему освіти.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Президент...

(Закінчення зі стор. 1)

Б. Клінтон у своїй промові визнав, що такий повітряно-збройний удар не виеліміныє можливости С. Гуссейна продовжувати виробляти зброю масового винищення, але „він може і напевно залишить С. Гуссейна у багато гіршому стані бути загрозою для своїх сусідів і світу в загальному".

Б. Клінтон подав точний підрахунок кожночасного переступлення С. Гуссейном тих обіцянок, на котрі він погодився після закінчення війни в околицях Перської затоки.

Президент намагався з'ясувати чому саме такий крок є конечним, попереджуючи, що коли тепер не зупиниться Іраку, то це кине сумнів на будьяку спроможність міжнародної спільноти запобігти подібним конфліктам в майбутньому і дасть вільну руку всяким беззаконням, терористам, пачкарям наркотиків і організованому міжнародному злочинству.

"Ми повинні суттєво підняти ролю і місце малого бизнесу в економічному житті українського суспільства. У цьому одна із важливих складових — підвищення рівня життя всього народу".

Голова Адміністрації Президента України Євген Кушнарьов оголосив указ Президента про відзначення нагородами України за вагомий особистий внесок у реформування національної економіки, розвиток підприємництва та формування ринкової інфраструктури в Україні.

Ордени "За заслуги" 3-го ступеня отримали Віктор Гречко, президент товариства "Нью-Вінд"; Федір Шпин, голова правління акціонерного поштово-пенсійного банку "Аваль"; почесне звання "Заслужений працівник промисловости України" отримала Людмила Яковлева, директор агенції з розвитку малого та середнього підприємництва; "Заслуженим економістом України" став Борис Непомнящий, голова товариства "Романтік-Україна"; звання "Заслуженого діяча мистецтв України" присвоєно Олександрові Родняньському, генеральному директорові телерадіокомпанії „Студія '1+1'".

ГРОМАДСЬКІ ІМПРЕЗИ

Редакційні вістки про громадські імпрези будуть поміщені у „Свободі" тільки після появи платних оголошень у щоденнику або „Українському Тижневику".

Редакція „Свободи"

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 1-го БЕРЕЗНЯ 1998 р.

Кергонксон, Н.Й. Річні збори 88-го Відд. УНСоюзу відбудуться о год. 12-ій полудне в бібліотеці на Союзівці. На порядку нарад: вибір нової Управи і вибір делегатів і їх заступників на 34-ту Конвенцію УНСоюзу. Просимо всіх членів до участи. Анна Слободян — голова, Стефа Гаврилюк — секретар.

НЕДІЛЯ, 1-го БЕРЕЗНЯ, 1998 р.

Елизабет, Н. Дж. Річні загальні збори 234-го Відд. УНСоюзу Т-ва „Запорозька Січ" відбудуться о год. 1-ій по пол. в залі українській кредитівки при вулиці 301 Washington Ave. в Елізабеті, Н. Дж. Після зборів -- вибір делегатів на 34-ту Конвенцію УНС. Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 1-го БЕРЕЗНЯ 1998 р.

Гартфорд, Конн. Загальні збори 277-го Відд. УНС відбудуться о год. 3-ій по полудні в Українському Народному Домі. Після Річних зборів буде вибір делегатів на 34-ту Конвенцію УНС. Проситься всіх членів прибути. За Управу: Стефан Покора — голова, Петруся Мокрицька — секретар.

SUNDAY, MARCH 1st, 1998.

Baltimore, Md. UNA Branch 320 will hold its annual meeting, beginning at 2:00 P.M. at Self Reliance Federal Credit Union, 239 S. Broadway. Officers and a convention delegate are to be elected. Members are requested to attend. Paul Fenchak — Pres. and Maria Rad — Sec.

П'ЯТНИЦЯ, 6-го БЕРЕЗНЯ 1998 р.

Ню Йорк і Ню Джерзі. — Річні збори 469 Відділу ім. Ізидора Воробкевича відбудуться у приміщенні Українського Музичного Інституту, 136 Друга аве., Ню Йорк, четвертий поверх. Початок зборів о год. 6-ій веч. Це будуть останні збори перед 34-ою Конвенцією УНС, тому просимо членів Відділу про численну участь. Галина Колесса, секретар.

ПРАЦЯ

1.Праця для жінок із замешканням або без 6 днів на тиждень — 350 дол. (потрібне знання англійської мови).
2. Молоді мужчини до праці із замешканням до будови нових домів — помічники 7-8 дол. на годину на початок.
3. Різні інші праці.
Тел. 1 (718) 389-6747
Бруклин, Н.Й.

Пошукую жінку до легкої домашньої праці та постійної опіки над старшою немічною жінкою. Праця вимагатиме постійного прожитку у приватному домі клієнтки. Винагорода за домовленням. Заохочуємо зацікавлених, які мають досвід в праці, зголоситись на тел.: (410) 744-0168

FUNERAL DIRECTORS